

BÀI 10.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(ttbg)*

5.

Tôi ở Nha Trang về đã lâu, nhưng không báo Vũ hay.

Bất ngờ một chiều cuối tháng 12/1967 lại nhận thư Vũ từ một người lính chặn tôi ngoài ngõ khi đi học về. Tôi giấu vội lá thư trong tập sách, bước thẳng vào nhà, quên cả chào người lính và không cả hỏi thăm đôi lời về Vũ. Tôi sợ. Sợ mông lung và sợ bất cứ ai trong nhà nhìn thấy những điều vừa xảy ra.

Hốc Môn, thứ tư 27/12/1967

Mây của Vũ,

*Tiểu đoàn anh đối về yểm trợ vùng này đã hơn một tháng qua.
Yêu em hiển nhiên như vậy, nhưng anh muốn biết tình yêu em
giữ cho anh sẽ còn đến bao giờ? Anh ước mong đó sẽ là đời
đời, vĩnh cửu.*

*Bây giờ anh ngồi đây để tưởng nhớ người yêu bé nhỏ của anh.
Xa nhau, anh nghĩ về em rất nhiều nhưng chẳng viết gì được,
chỉ biết gói trọn thương nhớ vào tâm tư.*

*Bé bao giờ cũng ray rức về anh, chỉ vì một điều vô lý mà đành
ngoảnh mặt với anh để tìm vào nhớ thương lạc lõng.*

*Anh nghĩ, con người vẫn thường như thế, luôn chối bỏ những
cái gì mình đang có để đi tìm những cái mơ hồ ngoài tầm tay
nắm của mình. Có người thành công và cũng rất nhiều người
thất bại.*

*Anh không muốn chỉ dẫn cho bé một cuộc sống "chỉ biết có
hiện tại", nhưng anh nghĩ rằng "đừng bao giờ nên vì những
cái ước mơ xa xôi mà quên mất hiện tại", để rồi một lần nào
đó, bé cũng sẽ viết về anh như đã viết về anh Chàng.*

Lúc ấy thì đã muộn màng tất cả.

*Cô bé của anh vẫn áy náy về một ngày mình xa nhau. Như thế
em chưa hiểu nổi em thì làm sao hiểu anh cho được. Anh đã*

thường nói anh chẳng bao giờ muốn xa bé. Riêng em, hãy tự hỏi mình và anh tin rằng em sẽ tìm được đáp số.

Noel anh vẫn cảm trại. Mặc dù có nhiều nơi mong anh đến, nhưng anh từ chối tất cả vì hai lý do: xa em, và mất Hồng, người bạn thân nhất của anh vừa tử trận.

Thế nên, anh dự lễ Giáng Sinh như người yêu bé nhỏ của anh. Nơi anh ở không có núi đồi và biển cả, nhưng anh có một điểm rõ rệt là đã nghĩ trọn vẹn về em.

Mỗi lần nhớ đến em, anh chỉ muốn có em bên cạnh để khỏi viết gì cả, chỉ là nhìn sâu vào đôi mắt đẹp đại khờ của em thôi.

Vũ.

[]

Sàigòn, thứ Sáu ngày 12/1/1968

Lúc 10 giờ đêm dắt đứa cháu đi mua bánh mì, tôi bỗng nhìn thấy Vũ ngồi ở cái quán *café* đầu ngõ với ly *bière* đầy và hai vỏ chai 33 trước mặt. Vũ mặc đồ Dù, đội nón may bằng vải màu hoa rừng rộng vành bẻ ngược. Vũ không cười và cũng không nói gì khi nhìn thấy tôi.

Thật lâu, Vũ mới bày tỏ, giọng thật âm:

“Anh yêu em vô cùng. Sao không ra với anh? Em có tin rằng anh bỏ cuộc hành quân ở Hóc Môn để về ngồi đây? Anh làm tất cả vì em, vì vợ yêu quý của anh.”

Tôi thốt bàng hoàng vì ba chữ “*vợ yêu quý*” trong câu nói Vũ.

Vũ nhìn sững tôi, ánh mắt thật buồn, rồi lại vuốt nhẹ lên má đứa cháu:

“Cháu thật xinh! Anh ước sao mình cũng có đứa con như vậy.”

Tôi im lặng lắc đầu.

Vũ lại hỏi:

“Có bao giờ em nghĩ đến điều em sẽ là vợ anh thật?”

Tôi lắc đầu lần nữa.

Vũ ngồi yên, nét đăm chiêu xa vắng; và vẫn ngồi lại sau khi tôi và đứa cháu đã bỏ đi.

[]

Sàigòn, thứ Hai 15/1/1968

Đêm thứ Bảy đi với Huyền và Dung ra đầu ngõ cũng lại nhìn thấy Vũ đứng sừng sững nơi đây, mặt hướng vào căn nhà màu gạch.

Tôi sợ hãi kéo tay hai đứa bé tiến thẳng về phía trước.

Vũ theo sau, xin tôi chậm bước và nói nhỏ:

“Anh nhớ cô bé quá! Cả buổi chiều đi uống rượu để quên mà không sao có thể quên.”

Chỉ vậy.

Tôi quay đầu theo hướng nhà mình, bảo với Vũ là phải đi về, sợ có ai trông thấy. Vũ lặng yên buồn bã.

Trong lòng chột thấy nhói đau, nhưng tôi vẫn không ghi chậm bước chân vội vã. []

Sàigòn, thứ Tư 14/2/1968

Buổi trưa, lần đầu tiên Vũ bắt chọt tìm đến nhà mẹ tôi trong bộ đồ trận rừng rú nghênh ngang.

Thoạt nhìn thấy chiếc *lambretta* quen thuộc thủng cái “két” trước ngõ, tôi hoảng sợ đến mất cả vía. Tuy nhiên, sự kiện một người bạn trai đến nhà thăm tôi không phải là điều đáng ngạc nhiên với gia đình. (Từ thuở bé, chỉ con trai mới được tôi chọn làm bạn!) Vì vậy bên cạnh dáng dấp cao lớn phong trần dầu dãi, cái thái độ khoan hòa cùng lối nói năng điềm đạm của Vũ đã lại là những điều chinh phục được liền trái tim dì Tư, người vú già nổi tiếng vô cùng khó tánh với tất cả đám bạn trai gái của chị em tôi.

Vũ cứ ngồi nhìn tôi đăm đăm. (Anh có cái nhìn đăm đăm xoáy buốt thật kỳ lạ.)

Bỗng dưng nhìn đôi cánh tay rám nắng của Vũ, tôi nghe lòng xao động và chỉ muốn được nép mình trong đôi tay ấy.

□

(Xem tiếp bài 11-

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 6).

□